

Nr 17.

Av herr **Elisson**, om anslag till anläggning och förbättring av vägar.

För att kunna tillvarataga och utnyttja våra produktionsmöjligheter är det särskilt viktigt, att härför nödiga kommunikationsmedel äro till finnandes. Särskilt är ett vägnät, som på ett någorlunda tillfredsställande sätt motsvarar tidsförhållandena och samfärdselns krav i detta avseende av betydelse. De befogade önskemålen i fråga om vägnätets rationella utökande hos oss komma säkerligen icke att inom rimlig tid kunna förverkligas på grund av de otillräckliga anslagsbelopp, som nu utgå till väganläggningar och vägförbättringar. Till bidrag för anläggning av nya samt förbättring av backiga eller eljest mindre goda vägar har riksdagen anslagit för år 1916 2,500,000 kr., för år 1917 2,500,000 kr., för år 1918 3,500,000 kr., för år 1919 4,500,000 kr., för år 1920 3,500,000 kr., för år 1921 5,000,000 kr. Uti innevarande års statsverksproposition har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att för nämnda ändamål för år 1922 anvisa ett belopp av 5,000,000 kr. + 1,500,000 kr. för anläggning av enklare vägar.

För bedömande av otillräckligheten av de sålunda beviljade anslagen måste givetvis de ovan angivna anslagsbeloppen jämföras med de belopp, till vilka ansökningarna om bidrag från berörda anslagsmedel belöpa sig. Dessa ansökningar visa, att såsom statsbidrag till väganläggningar och vägförbättringar hade erfordrats

för år 1916	14,936,000 kr.	till 374 företag
för år 1917	15,373,000 kr.	till 378 företag
för år 1918	16,398,000 kr.	till 419 företag
för år 1919	17,708,000 kr.	till 436 företag
för år 1920	19,075,000 kr.	till 533 företag och för år 1921 ej
mindre än	21,963,500 kr.	till 549 företag

Det är sålunda tydligt, att de av riksdagen hittills för berörda ändamål årligen beviljade anslagen icke stå i någon rimlig proportion till det föreliggande anslagsbehovet, vilket förhållande innebär, att anläggning eller förbättring av en mångfald vägar, vilka alla befunnits vara för den allmänna samfärdseln nödiga och nyttiga, måste år efter år uppskjutas av brist på erforderliga medel.

Det är ju tydligt, att en sådan tingens ordning i längden icke är ägnad att frammana vad som just i dessa tider är nödvändigt, nämligen arbete och företagsamhet samt ökad produktion.

Önskvärt vore ju att kunna på en gång bereda anslagsmedel i sådan omfattning, att samtliga vägföretag, rörande vilka ansökningar om bidrag av statsmedel föreligga och vilka icke utan sådant bidrag kunna komma till stånd, kunde fortast möjligt bringas till utförande.

Av praktiska skäl torde ett dylikt engångsförfarande, huru önskvärt det än vore, icke kunna realiseras.

Därest man emellertid utgår ifrån att det för varje år tillgängliga anslaget icke blott bör motsvara den årliga tillströmningen av nya ansökningar om statsbidrag till vägföretag, utan jämväl bör möjliggöra en fortgående minskning under de närmaste åren i bristen å disponibla medel på sådant sätt, att äldre vägföretag, vilka på grund av denna brist hittills icke kunnat ifrågasättas, kunna bringas till utförande inom rimlig tid, behöver tydligtvis det årliga anslaget ökas.

Kungl Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har ju för år 1922 ansett, att anslaget behövde avsevärt ökas men på grund av nödvändigheten att iakttaga största sparsamhet stannat vid ett anslagsbelopp av 6,000,000 kr.

Detta har dock av Kungl. Maj:t nedsatts till 5,000,000 kr.

På grund av det anförda får jag därför vördsamt hemställa,

att riksdagen må till bidrag för anläggning av nya samt förbättring eller omläggning av backiga eller eljest mindre goda vägar på extra stat för år 1922 anvisa ett anslag av 6,000,000 kronor.

Stockholm den 19 januari 1921.

Anders Elisson.